

Írta: Jane McBride

Igaz történet alapján.

„Ami tisztességes dolog, azt cselekedjétek”
(vö. 2 Korinthusbeliek 13: 7).

Vigyáznod kell, kérlek, az öcsédre – mondta Anya. – Apáddal elmegyünk segíteni valakinek, aki megbetegedett.”

Felnéztem a kis házunk padlójának sepregetéséből, és bólintottam. Anya volt a Segítőegylet elnöke, és gyakran ment el meglátogatni az egyházközségünkben lévő nővéreket.

„Köszönöm, Arlyn – mondta Anya, és megpuszilta a fejemet. – Johnny baba alszik. A konyhasztalon pedig kel a kenyértészta. Kérlek, ne nyúlj hozzá.”

A nyitott ajtón keresztül néztem, ahogy Apával felülnek a szekérre, és végigzötyögnek az előttünk futó poros úton. Büszkeség töltött el, amiért Anya megbízott bennem.

A konyha felsőprése közben megálltam, hogy ránézzek a kenyértészta. Már alig vártam, hogy Anya este megsüsse. Általában házi lekvárral ettük a friss kenyeret. Csakhogy már három hónapja elfogyott a lekvárunk.

Lekvár! Már a gondolattól is megéheztem valami édesre. Felsandítottam a polc tetején lévő cukros csuporra. Tudtam, hogy Anya a következő lekvárba szánja a cukrot.

Csakhogy minél többet gondoltam a cukorra, annál éhesebb lettem. Végül odahúztam egy széket az asztal mellé, és felnyújtózkodtam. Éppen csak az ujjam hegyével értem el a cukros csuprot. Egy kicsit közelebb piszkáltam a polc széléhez...

A csupor hirtelen megbillent és lezuhant a polcról! Próbáltam elkapni, de egy hangos cuppanás kíséretében pont a kenyértészta esett. Cukor ömlött a kenyérre, az asztalra és a földre is.

„Jaj, ne!” – kiáltottam fel. Ettől felébredt a kisöcsém. Sírni kezdett. *Én is* sírni szerettem volna. Mit fog mondani Anya, ha meglátja ezt a felfordulást?

Édes a becsületesség

ILLUSZTRÁLTÁ: SARAH GRAMELSPACHER

Miután lenyugtattam Johnnyt, a tőlem telhető legjobban igyekeztem feltakarítani a cukrot. Kihúztam a csuprot a tésztaból és lemostam. Feltöröltem a cukrot az asztalról és a padlóról. De a tészta szóródott cukrot sehogy sem tudtam kiszedni.

Az jutott eszembe, hogy visszateszem a csuprot a polcra. Talán Anya nem fogja észrevenni, hogy üres. Persze tudtam, hogy ez helytelen lenne. Úgyhogy letettem a csuprot az asztalra, és vártam, hogy Anya és Apa hazérjen.

Amikor hazaértek, Anya azonnal észrevette a cukros csuprot.

Mély lélegzetet vettem. „Csak egy kis kóstolót szerettem volna a cukorból. De levertem a csuprot a polcra. Megpróbáltam feltakarítani, de a kenyértésztaból nem tudtam kiszedni.” Miközben mindezt elhadartam, a padlóra szegeztem a tekintetemet.

Anya egy percig hallgatott.

„Annyira sajnálom” – suttogtam.

Anya felsóhajtott. „Hát, azt hiszem, hogy ma este a szokottnál édesebb lesz a kenyér” – mondta. Felnéztem. Halványan rám mosolygott. „Köszönöm, hogy elmondtad, mi történt.”

Miközben aznap este a cukros kenyeret ettük, Anyával és Apával a becsületességről beszélgettünk.

„Mindannyian sok hibát követünk el az életben – mondta Apa. – De amikor becsületesek vagyunk, és igyekszünk bűnbánatot tartani, akkor Mennyei Atya és Jézus boldog. Mindig megáldatunk a becsületességért, még ha eleinte nehéznek tűnik is.”

Még mindig szomorú voltam, amiért kiöntöttem a cukrot. Tudtam, hogy a hibám miatt ebben az évben valószínűleg kevesebb lekvárunk lesz. Mégis örültem, hogy elmondtam az igazat. Nincs annyi cukor a világon, ami ilyen édes érzést adhatott volna! ●

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Coloradóban él.

„Az isteni parancsolatok betartása áldásokat eredményez, minden alkalommal! Az isteni parancsolatok megszegése az áldások elvesztését eredményezi, minden alkalommal!”

Russell M. Nelson elnök: *Engedjétek, hogy megmutatkozzon a hitetek!* Liahóna, 2014. máj. 30.